

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

Tønder. Hvad der sker på kulturfronten i Holstebro, er jo så overmåde lovende for fremtiden, både hvad eksperimentalteatret angår og distigheden og kunstindkøbene. Lokalt kan man lodde behovenes ægthed bedst; og naturligvis forudsatte også kulturcenterforslaget, at der intet kunne gøres med hensyn til støtte fra statens side, såfremt der ikke forelå et klart lokalt initiativ.

Jeg vil nu til sidst udtrykke håbet om, at vi i folketinget fremover kan enes om at føre en bevidst og aktiv kulturpolitik. Den må gøres bevidst og kontinuert, og det koster mange penge; der er kolossale opgaver at løse, men det kan vi måske vende tilbage til — noget af det i hvert fald — i morgen under debatten. Men én ting er i hvert fald givet: at det er på kulturfronten, folkene skal styrkes i den fremtid, vi går ind under, og jeg slutter med et citat fra den underfundige Seeberg vedrørende den standende debat om kulturformidling. Han siger:

„Noget må der gøres; det kan jeg godt se. Lad os blot formidle, inden vi får for mange betænkeligheder. Lad det ikke blive sagt: de tænkte sig ualmindelig godt om, inden de begik deres livs største dumhed!“

Jeg tror alligevel, vi skal tænke os vældig godt om. Vi handler i nutiden, men vi former fremtiden.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af Kai Moltke til handelsministeren:

„Anser ministeren det for hensigtsmæssigt — både ud fra et forbrugersynspunkt og for at få bedre indsigt og kontrol med direktør- og kommitteretlønninger, udbytte og repræsentationsudgifter i koncessionerede foretagender — at der indledes en undersøgelse af forholdene i den gennem koncession monopoliserede mælkeindustri, og ville offentlig og lønmodtagerrepræsentation i sådanne foretagenders ledelser ikke være at foretrække fremfor den private, men massive politiske repræsentation

i bestyrelsen, der for nylig er blevet tilvejebragt i et af de store selskaber inden for mælkeindustrien?“

Kai Moltke: Når jeg har ønsket at stille det spørgsmål til handelsministeren, om tiden ikke var inde til og belejlig for at foretage en almindelig undersøgelse af det felt, som de forskellige mælkeordninger udgør, er det jo foranlediget af visse ydre begivenheder. Det er ikke nogen ukendt sag, at vi har en stor koncentration på hele mejeriområdet, og det er så at sige et rationaliseringstræk. Det er heller ikke nogen ukendt sag, at man eksperimenterer med nye former for salg af mælkeprodukter. Vi har fået den homogeniserede mælk, som man i alle tilfælde ikke kan skumme fløden af selv, og vi har fået de nye eksperimenter med engangsemballage og mange andre ting. Nu vil man sige: nå ja, men mælkesalget i storbyerne er jo til en vis grad under kommunal kontrol og underkastet kommunale regler. Men det er jo, ligesom vi her står over for en sammenblanding-proces, som henleder opmærksomheden både på den nugældende aktieselskabslovgivning og på, om det ikke var på tide at trække visse grænser mellem koncessionerede selskabers virksomhed og private selskaber af en helt anden art.

Når jeg rejser spørgsmålet her, er det, fordi der jo er lagt loft over både avance og lønninger f. eks. i Det Danske Mælke-Compagni i København. Når det samme mælkekompagni så bemægtiger sig over halvdelen af aktierne i et såkaldt datterselskab, Dadeko, og vi i ølstrejkenes år, hedder det vist i bladene, 1965, pludselig står med en direktørgage på 1,1 mill. kr. og en kommitteretgage på 650.000 kr., undrer man sig jo ikke over, at der kan opstå en krise i et sådant selskab, som både får repræsentanten for de store mælkeleverandører og repræsentanter for Mejeriernes Fællesindkøb til at sige, at her skal vist lidt bedre kontrol til med tingene, og rejse en krisesag.

Nu er spørgsmålet altså blevet rejst, om ikke tiden er inde til politisk undersøgelse og repræsentation i disse koncessionerede og store mælkekompagnier. Derfor kunne jeg lide at spørge handelsministeren, om det ikke var rimeligere, at Forbrugerrådet